Poslovni broj: P-3808/2026-10

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu tog suda Hrvoju Vučić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Goran Durn iz Zagreba, Ulica Tome Blažeka 6, OIB: 45340003607 zastupan po punomoćniku Boris Jug odvjetnik iz Zagreba protiv tuženika Hrvatska poštanska banka d.d. Zagreb, Jurišićeva ulica 4 OIB: 87939104217 zastupan po punomoćniku Andreji Šeša odvjetnici iz Zagreba, Fra Filipa Grabovca 13, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 14. listopada 2026. godine u prisutnosti tužitelja osobno uz zamjenika punomoćnika tužitelja Ivana Zibara odvjetnika te zamjenika punomoćnika tuženika Josipe Šarlije Ćorić odvjetnice dana 29. rujna 2026. godine

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba čl. 5. Ugovora o kreditu broj: 312227 zaključenog između tužitelja i tuženika dana 08.08.2007.g., u dijelu kojim je ugovorena za tužitelja obveza plaćanja jednokratne naknade za odobrenje kredita u visini od 1,75% na iznos odobrenog kredita za refinanciranje te u visini od 3,50% na ostatak dijela odobrenog kredita za adaptaciju stana;

II. Nalaže se tuženiku, HRVATSKA POŠTANSKA BANKA d.d., Jurišićeva 4, Zagreb, OIB: 87939104217, da tužitelju, GORAN DURN, Blažekova 6, Zagreb, OIB: 45340003607, isplati iznos od 2.750,53 EUR, zajedno s zakonskim zateznim kamata tekućim od 10.09.2007.g. do isplate, u visini stope sukladno čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, koja se do dana 31.07.2015.g. određuje, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od dana 01.08.2015.g. do 31.12.2022.g. se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od dana 01.01.2023.g. do isplate se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od dana 30.12.2023.g. pa do isplate se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Hrvatska poštanska banka d.d. Zagreb, Jurišićeva ulica 4 OIB: 87939104217 naknaditi tužitelju Goran Durn iz Zaagreba, UIICA Tome Blažeka 6, OIB: 45340003607 trošak ovog parničnog postupka u iznosu od 1.216,98 EUR zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim od 29. listopada 2026. godine pa do isplate stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. U svojoj tužbi predanoj ovom sudu dana 27.05.2026. godine tužitelj navodi da je dana 08.08.2007.g. sklopio sa tuženikom Ugovor o kreditu broj: 312227, kojim je tuženik tužitelju odobrio kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 169.000,00 CHF obračunatom prema srednjem tečaju HNB-a za devize važećem na dan isplate kredita (dalje u tekstu: Ugovor o kreditu). U članku 5. predmetnog Ugovora o kreditu ugovorena je za tužitelja obveza plaćanja jednokratne naknade za odobrenje kredita u visini od 1,75% na iznos odobrenog kredita za refinanciranje te u visini od 3,50% na ostatak dijela odobrenog kredita za adaptaciju stana. (tzv. ulazna naknada). Navedene odredbe predmetnog Ugovora o kreditu kojima je ugovorena obveza plaćanja ulazne naknade su ništetne kako se dalje objašnjava, što ima za posljedicu primjenu predmetnog Ugovora o kreditu oslobođenog učinaka navedene odredbe. Tuženik je tužitelju dana 10.09.2007.g. prilikom isplate ugovorenog iznosa kredita obračunao i naplatio naknadu u visini od 5,25% od iznosa kredita, odnosno u iznosu od 2.750,53 EUR (tzv. ulazna naknada). Tužitelj ističe da je naplata predmetne naknade vidljiva iz potvrde o naplati iste izdane od strane tuženika.

2. Člankom 5. Ugovora o kreditu ugovorena je za tužitelja obveza plaćanja jednokratne naknade za odobrenje kredita u visini od 1,75% na iznos odobrenog kredita za refinanciranje te u visini od 3,50% na ostatak dijela odobrenog kredita za adaptaciju stana. Tužitelj ističe da je predmetna odredba čl. 5. nepoštena jer je riječ o odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i koja protivno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača (čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača, NN 96/2003), što ima za posljedicu ništetnost predmetne odredbe (čl. 87. ZZP/03).

3. Tužitelj najprije ističe kako mu je prilikom sklapanja kreditnog odnosa tuženik ponudio tipski, unaprijed formulirani obrazac Ugovora o kreditu, kako je i uobičajeno u bankarskoj praksi potrošačkog kreditiranja, te je stoga nedvojbeno da se temeljem čl. 81. st. 2. ZZP/03 predmetna odredba čl. 5. Ugovora ima smatrati onom odredbom o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, slijedom čega je ispunjen preduvjet da se ipituje poštenost predmetne odredbe. Nadalje, u odnosu na poštenost predmetne odredbe tužitelj ističe da ista protivno načelu savjesnoti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, obzirom je ugovorena bez ikakvog pokrića u stvarnim izdacima i troškovima koje tuženik navodno ima prilikom isplate kredita. Naime, tužitelj ističe da mu tuženik prilikom sklapanja Ugovora, a i naknadno tijekom otplate kredita, uopće nije jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navodnih troškova po pojedinim stavkama, kao i visinu troškova po pojedinim stavkama, a koji troškovi tuženiku navodno nastaju prilikom isplate kredita, pa da bi takvi troškovi opravdavali naplaćivanje naknade od Korisnika kredita. Tužitelj navedeno nije predočio tuženiku očito iz razloga što posebnih i izvanrednih troškova prilikom isplate kredita tuženik niti nema, već je samo paušalno odredio da je Korisnik kredita dužan platiti naknadu u visini 5,25% od odobrenog kredita, bez navođenja bilo kakvih parametara i informacija o tome zašto je određen baš taj postotak, u čemu se temelji takva visina naknade i koja je svrha iste. Tužitelj ističe da uslijed takvog postupanja tuženika uopće nije imao mogućnost da na temelju određenih parametara i

konkretnih podataka predoči otegotnost i opravdanost obveze koju mu je tuženik nametnuo nepoštenom odredbom čl. 5. Ugovora, niti je stoga bio u mogućnosti da donese cjelovitu i informiranu odluku o svim aspektima kreditnog odnosa s tuženikom.

4. Stoga je jasno da je tuženik prilikom sklapanja Ugovora o kreditu iskoristio svoju poziciju nesumnjivo jače ugovorne strane u kreditnom odnosu, te potrebu tužtielja za angažiranjem sredstava putem kreditnog odnosa radi zadovoljavanja osnovnih životnih potreba, konkretnije radi adaptacije stanate je u takvim okolnostima tužitelju putem tipskog ugovora nametnuo nepoštenu odredbu o plaćanju ulazne naknade prilikom isplate kredita, koja naknada nama pokriće u poslovnim izdacima tuženika, pa u konačnici protivno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Nadalje, tužitelj ističe da je predmetna odredba ništetna i s aspekta čl. 270. Zakona o obveznim odnosima, obzirom je, kako je prethodno opisano, za tužitelja kao ugovornu stranu koja se obvezala na plaćanja sporne naknade, ista obveza bila potpuno neodređena i neodrediva. Predmetnom odredbom tuženik je obvezao tužitelja na plaćanje naknade za obradu kredita, bez da mu je prethodno, a niti naknadno jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navedenih troškova, od čega se isti sastoje, u kojem postotku tuženi tereti tužitelja odnosno zbog čega upravo taj postotak, u kojem periodu i konačnom iznosu, što navedenu obvezu tužitelja kao potrošača čini u potpunosti neodređenom i neodredivom, posljedično i nepoštenom i ništetnom, sukladno odredbi čl. 270. Zakona o obveznim odnosima.

5. O tome da se u slučaju ugovornih odredbi kojima je određena obveza Korisnika kredita na plaćanje naknade prilikom isplate kredita, radi o nepoštenim i stoga ništetnim ugovornim odredbama, izjasnila se i potvrdila recentna sudska praksa Vrhovnog suda RH Rev-226/2024 od 09.10.2024. Na kraju, predlaže da sud usvoji njegov tužbeni zahtjev u cijelosti.

6. Tuženik u roku koji mu je određen podnosi pisani odgovor na tužbu te navodi da se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu, osporava osnov, poriče navode tužbe u dijelu u kojem su isti protivni s onim što će dalje biti navedeno u odgovoru na tužbu, ističe prigovor zastare, te predlaže da se tužbeni zahtjev u cijelosti odbije kao neosnovan uz nalog tužitelja na podmirenje troškova postupka

7. Neophodnost i dužnost individualizacije osobe potrošača, njegovih potrošačkih svojstava i namjene sklopljenog kredita, kao i utvrđenje njegovih saznanja i informiranosti prilikom sklapanja kredita, okolnosti su čije utvrđivanje nužno prethodi pružanju zaštite po osnovi potrošačkog prava, a koje je u konkretnom slučaju nemoguće ostvariti. Iz dokumentacije koja prileži tužbi vidljivo je kako je Ugovor o kreditu sklopila fizička osoba. Međutim, nije moguće utvrditi je li ta ista fizička osoba imala potrošačko svojstvo, odnosno je li Ugovor o kreditu sklopila u potrošačke svrhe, odnosno je li imala posebna znanja i informacije uslijed kojih ju se ne bi moglo okvalificirati upravo kao „prosječnog potrošača“ kojima jedino i pripada zaštita temeljem Zakona o zaštiti potrošača (dalje u tekstu: ZZP-a). Dakle, prije svega utvrditi je li uopće riječ o potrošaču, a onda je li riječ u potrošaču koji je prosječan odnosno je li isti razumio ugovor koji je svojevoljno potpisao. Nije pravno osnovano niti životno logično da se, primjera radi, osoba s visokom stručnom spremom, npr. diplomirani ekonomist ili pravnik, odnosno pojedinac koji je prethodno koristio usluge iz bankarskog ili financijskog sektora kao što su štednje, drugi krediti, ulaganja i slično, poziva da mu odredbe o ulaznoj naknadi nisu bile razumljive. Takav hipotetski potrošač, iako sklapa ugovor za svrhu koja je izvan njegove profesionalne djelatnosti (potrošački ugovor), nije zato lišen životnog znanja i iskustva, kao ni cjelokupnog znanja i iskustva koje je stekao radeći u svojoj struci. Neophodnost i dužnost individualizacije osobe potrošača, njegovih potrošačkih svojstava i namjene sklopljenog kredita, kao i utvrđenje njegovih saznanja i informiranosti prilikom sklapanja kredita, okolnosti su čije utvrđivanje nužno prethodi pružanju zaštite po osnovi potrošačkog prava, a koje je u konkretnom slučaju nemoguće ostvariti. Upravo je

postojanje svijesti o uvjetima i parametrima Ugovora ključno za ocjenu prava na zaštitu temeljem potrošačkog prava, te se bez utvrđenja (ne)postojanja takve svijesti zaštita ne bi mogla pružiti osobi koja ne zadovoljava niti jedan kriterij za dobivanje potrošačke zaštite. Ovo iz osobito iz razloga što je iz ugovora o kreditu jasno vidljivo kako je u trenutku sklapanja ugovora o kreditu tužitelj bio prijavljen na istoj adresi na kojoj je prijavljen u trenutku podnošenja tužbe u ovom predmetu. Provjerom u javno dostupne podatke vidljivo je kako je tužitelj vlasnik nekoliko nekretnina te da je kredit podignut za nekretninu koja se nalazi u Fijanovoj ulici br. 12, Zagreb, stoga se poziva tužitelja da dokaže kako je nekretninu na navedenoj adresi koristio u osobne svrhe, odnosno za svoje stanovanje

6. Tuženik ističe i prigovor zastare potraživanja, naime kod instituta stjecanja bez osnove, zastarni rok je 5 godina od dana sklapanja ništavog pravnog posla, sukladno odredbi čl. 225 ZOO-a. Stoga, i obveza vraćanja dospijeva u trenutku nastupa ništetnosti, odnosno od samog sklapanja posla, a od tada počinje teći zastara. Citira presudu VSRH Rev x 183/2011-2 te presudu Visokog trgovačkog suda, posl.br.: Pž-2637/2023 od 9. travnja 2024. godine. Dosljednom primjenom ovog shvaćanja, a uzevši u obzir da je predmetni Ugovor o kreditu sklopljen 08.08.2007., potraživanja iz tužbe neminovno su obuhvaćena zastarom, budući da petogodišnji zastarni rok počinje teći od dana sklapanja Ugovora o kreditu. Tuženik smatra da pravo na sudsku zaštitu ne može biti vremenski neograničeno. Vjerovnik koji kroz dulje vremensko razdoblje ne zatraži putem suda od dužnika da ispuni svoju obvezu, gubi tu mogućnost. Davanje prava vjerovniku da nakon proteka zakonom određenog vremena, odnosno nakon isteka zastarnog roka, ostvaruje svoje pravo putem suda ne postiže se pravna sigurnost. Kako je naveo ESLJP u predmetu Sanofi Pasteur protiv Francuske, osim što se mora voditi računa o izbjegavanju pretjeranog formalizma, prilikom primjene pravila o početku tijeka zastare potrebno je ujedno izbjegavati pretjeranu fleksibilnost koja će pravila o početku tijeka zastare učiniti besmislenima. Pretjerana fleksibilnost u primjeni pravila o početku tijeka zastare, koja dovodi do toga da određeno pravo može perzistirati unedogled, bez određenog roka zastare, predstavlja, po mišljenju ESLJP, ozbiljnu opasnost pravnoj sigurnosti te je time protivna članku 6. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (dalje u tekstu: EKLJP). Primjenjujući ove kriterije ESLJP-a na Pravno shvaćanje koje je po pitanju tijeka zastare, unatoč dugogodišnjoj dotadašnjoj suprotnoj praksi, Zauzeo VSRH, moralo bi se zaključiti da ono predstavlja ozbiljnu opasnost za pravnu sigurnost te je time protivno članku 6. EKLJP. U spojenim predmetima C-554/21, C-622/21 i C-727/21, Financijska agencija protiv Hann Invest d.o.o., Mineral-Sekuline d.o.o., Udruga KHL Medveščak Zagreb, od 11. srpnja 2024. godine, Sud Europske unije (u daljnjem tekstu: SEU) donosi odluku kako rješenje predviđeno člankom 40. stavkom 2. ZS-u, po kojem sjednica odjela suda ima ovlast prisiliti, prihvaćanjem „*pravnog shvaćanja*“, sudsko vijeće nadležno u predmetu da izmjeni sadržaj sudske odluke koju je prethodno donijelo, nije u skladu s člankom 19. stavkom 1. Ugovora o Europskoj uniji. Naime, pravno shvaćanje viših sudova ne bi smjelo biti obvezujuće za niže sudove u pojedinim predmetima ukoliko se isto temelji na utvrđenjima koja su protivna pozitivno pravnim propisima.

7. Pravno shvaćanje sjednice Građanskog odjela VSRH o tijeku zastare restitucijskih zahtjeva proizašlih iz ništetnih pravnih poslova u izravnoj je suprotnosti sa člankom 215. stavkom 1. ZOO-a i člankom 1111. stavkom 1. ZOO-a. Člankom 215. stavkom 1. ZOO-a propisano je da zastara započinje teći prvog dana po dospjelosti tražbine, a temeljem članka 1111. stavka 1. ZOO-a, dospjelost stečenog bez osnove nastupa već u trenutku kada dođe do stjecanja, odnosno kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe. Shodno tome, iz navedenog zakonskog uređenja nedvosmisleno proizlazi zaključak da zastara stečenog bez osnove, pa dakle i onoga što je stečeno na temelju ništetnog ugovora, započinje teći od trenutka kada je izvršeno davanje. Stavom da zastara stečenog na temelju ništetnog ugovora započinje teći od trenutka utvrđenja ništetnosti, pravno shvaćanje u potpunosti, dakle, negira postojeće zakonsko uređenje. Slijedom navedenog

nužno je da sudovi svoja stajališta i svoje odluke usklade sa važećim zakonima, a sve kako ne bi došlo do zloupotrebe prava i to u neograničenom vremenskom trajanju te nužno popratne pravne nesigurnosti. Ista stajališta izražena su i u mišljenjima danim od strane prof.dr.sc. Marka Baretića te prof. dr. sc. Aleksandre Maganić koja mišljenja se dostavljaju u prilogu ovog odgovora na tužbu. Ukoliko sud ipak ne bi ocijenio osnovanim prigovor zastare, tuženik se u nastavku, opreza radi, očituje kako slijedi.

8. Ugovorna odredba o ulaznoj naknadi ne uzrokuje, protivno načelu savjesnosti i poštenja, značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (članak 96. ZZP). Već samim pregledom Ugovora moguće je zaključiti kako je sporna ugovorna odredba jasna, lako uočljiva i razumljiva odredba. Navedena odredba jasno je koncipirana Ugovorom te unesena u Ugovor na lako uočljivim mjestima, bez ikakvih dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama napisanim manjim slovima ili umetnutim u fusnote Ugovora. Slijedom navedenog, kako je u konkretnom slučaju sporna odredba Ugovora o kreditu za tužitelja bila jasna, lako uočljiva i razumljiva, sukladno odredbama članka 99. ZZP ocjena poštenosti ovih odredaba prema kriterijima iz članka 96. ZZP nije dopuštena. Čak i pod pretpostavkom da sud utvrdi da u konkretnom slučaju jedan od uvjeta iz članka 99. ZZP-a nije ispunjen, te da su osporavane odredbe podložne ocjeni (ne)poštenosti iz članka 96. ZZP-a, tužitelj nije dokazao da je u konkretnom ugovornom odnosu tuženik prema njemu postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja, odnosno da je nastala značajna neravnoteža u pravima na štetu tužitelja. Slijedom toga, očigledno je kako tuženik u ugovornom odnosu s tužiteljem nije postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja, te time prouzročio neravnotežu na štetu potrošača. Da bi se određena ugovorna odredba mogla kvalificirati nepoštenom, takva odredba mora prouzročiti: - nominalnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača; - a koja neravnoteža mora biti značajna. Nadalje, sve i ako tužitelj ustraje u tvrdnji da se o odredbi nije pojedinačno pregovaralo, odnosno da tužitelj nije imao pravo glasa već je morao ili prihvatiti takve odredbe ili odustati od sklapanja ugovora, bitno je napomenuti da je člankom 3. stavcima 1. i 2. Direktive 93/13

9. Nadalje, sve i ako tužitelj ustraje u tvrdnji da se o odredbi nije pojedinačno pregovaralo, odnosno da tužitelj nije imao pravo glasa već je morao ili prihvatiti takve odredbe ili odustati od sklapanja ugovora, bitno je napomenuti da je člankom 3. stavcima 1. i 2. Direktive 93/13 propisano da će se ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatrati nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora. Tekst Direktive Vijeća Europske unije 93/13/EEZ inkorporiran je u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo kroz odredbe Zakona o zaštiti potrošača, i to odredbu članka 4. stavka 2., kojom je propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučene usluge i robu, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Načelo transparentnosti koje propisuje cit. Direktiva je načelo, kako je razvijeno u praksi Suda EU, temeljem kojega u trenutku ugovaranja određenog pravnog posla potrošaču odredbe ugovora moraju biti razumljive ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, nego i na način da mu je pruženo dovoljno informacije temeljem kojih može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene odredbe. To znači da je u konkretnom slučaju potrebno uzeti u obzir narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor, odnosno da je potrebno uzeti u obzir i koje informacije su pružene tužitelju u postupku pregovaranja i sklapanja ugovora te na koji način su mu pružene. Budući je tuženik definitivno prilikom sklapanja predmetnog ugovora postupao u dobroj vjeri te svojim postupanjem nije na štetu potrošača prouzročio znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, ne može se smatrati da su ispunjene nužne pretpostavke da bi se sporna odredba mogla utvrditi ništetnom. Dodatno, nije sporna

odredba članka 81.st.1. Zakona o zaštiti potrošača iz 2003. godine kojom je propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Kada govorimo o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva govorimo o naknadi koja se jednokratno isplaćuje i to u fiksnom iznosu koji je jasno i transparentno određen. Dodatno, tužitelj je potpisom predmetnog ugovora o kreditu u odredbi članka 11.2. Ugovora jasno potvrdio da mu je banka uručila otplatnu tablicu u kojoj je, između ostalog, jasno bila iskazana naknada na koju je tužitelj svjesno pristao.

10. Uzimajući navedeno u obzir kao nesporno, životno je i pravno logično da ukoliko neka neravnoteža postoji, a kako to tvrdi tužitelj, da tada ta neravnoteža postoji u samom trenutku sklapanja ugovora, te se ne odražava kasnije kroz otplatno razdoblje. Nameće se logično pitanje – ukoliko je takva znatna neravnoteža postojala u trenutku sklapanja ugovora, bi li osoba na čiji teret postoji takva neravnoteža pristala na sklapanje ugovora? Osoba koja je usprkos navedenoj odredbi sklopila ugovor, očito je procijenila da navedena odredba je u skladu s njenim mogućnostima i pravima i obvezama. Stoga, primjeni odredbe članka 81.st.1. Zakona o zaštiti potrošača nema mjesta u ovom pravnom sporu. Također, tuženik ističe kako je i u odredbi članka 59. st.1. ZZP-a navedeno kako ugovor o potrošačkom zajmu mora, između ostalog, sadržavati i odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju. Tuženik je navedenu zakonsku odredbu upravo člankom 4. Ugovora o kreditu i ispoštovao. Stoga, iz svega navedenog jasno proizlazi kako su ispunjene sve pretpostavke da se sporna odredba ima smatrati valjanom. Navedeno jasno potvrđuje i presuda Županijskog suda u Zadru, posl.br. Gž-853/2021 od 8. prosinca 2022. godine koja izričito navodi kako je odredba o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva jasno navedena pa nema mjesta ocjeni nepoštenosti te odredbe u smislu Direktive 93/13 i Zakona o zaštiti potrošača.

11. Dodatno, tuženik ističe kako je sporna naknada obračunata i naplaćena sukladno objavljenim Općim uvjetima za poslovanje s građanima (dalje u tekstu: Opći uvjeti), a s kojim je Općim uvjetima tužitelj prilikom potpisa predmetnog ugovora o kreditu bio upoznat i na čiju je primjenu potpisom ugovora pristao. Pa je tako i pristao na odredbu točke 5.3. navedenih Općih uvjeta prema kojima banka u postupku obrade kreditnog zahtjeva provjerava bonitet i kreditno-garantnu sposobnost svih sudionika u kreditu, čime se jasno utvrđuju troškovi koje banke imaju priliko obrade kredita a koji su obuhvaćeni spornom naknadom. Obzirom da je primjena Općih uvjeta ugovorena predmetnim ugovorom o kreditu a koji su Opći uvjeti bilo svakodnevno dostupni korisniku kredita u poslovnicama prednika tuženika, jasno je kako je primjena Općih uvjeta valjano i zakonito ugovorena. Navedeno je i potvrdio Visoki trgovački sud RH u odluci broj Pž-120/2023-2 od 19. srpnja 2023. godine u kojoj odluci je utvrđeno kako je za valjanost primjene općih uvjeta ugovora jedino potrebno da se u nekoj ugovornoj odredbi pozivana Opće uvjete, što je u ovom slučaju ispunjeno.

12. Povrh navedenog, tuženik dodatno ističe kako postoji i podzakonski propis kojim je ugovaranje ulazne naknade dopušteno pozitivnim propisima, a riječ je o Pravilniku o naknadama za potrošačke kredite, u kojem je odredbom članka 3. izrijekom dopušteno obračunavati i naplatiti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva. Pri tome je za istaknuti kako donošenjem navedenog pravilnika nije uveden novi institut u sferi bankarskog prava, već je isključivi cilj istog bio donošenje detaljnijeg normiranja postojećeg stanja o dopuštenosti ugovaranja, a posljedično i naplaćivanja takve naknade. Sve da je i dopušteno provođenje testa poštenosti, a što tuženik osporava, tužitelj ničim ne dokazuje da bi predmetna odredba prouzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana suprotno načelu savjesnosti i poštenja, a koje pretpostavke moraju biti ispunjene da bi se odredba mogla smatrati nepoštenom.

13. Sve navedeno potvrđuje i Sud EU u presudi C-621/17 od 3.10.2019. godine koja se analogno ima primijeniti i na ovaj postupak: Članak 4. stavak 2. i članak 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba

tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku – o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose. Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13/EEZ treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku – koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove – načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlim iz ugovora."

14. Tuženik na kraju osobito naglašava ono što je već nekoliko puta naveo kroz ovaj odgovor na tužbu, a to je da tužitelj – na kojem je teret dokazivanja osnovanosti njegovog tužbenog zahtjeva – nije ponudio niti jedan dokaz kojim bi dokazao bilo koju od pretpostavki potrebnih za utvrđenje ugovorne odredbe ništetnom sukladno ZOO-u pa drži da je tužbu potrebno odbiti kao neosnovanu. Što se tiče dokaznog prijedloga tužitelja za provođenje financijskog vještačenja, tuženik zbog svega ranije navedenog u odgovoru na tužbu smatra da je izvođenje ovog dokaza potpuno suvišno, jer ako je potraživanje neosnovano nema nikakve potrebe dokazivanja visine istog. Ukoliko bi sud ipak našao osnovanim tužbeni zahtjev tužitelja, tuženik ne spori visinu naplaćene naknade, ali ističe kako je tuženik prilikom sklapanja ugovora o kreditu postupao savjesno i u dobroj vjeri, zbog čega tužitelj nema pravo na zatezne kamate prije podnošenja tužbe. U skladu s navedenim je i pravno shvaćanje Građanskog odjela Vrhovnog suda RH (1/04, 5. ožujka 2004.g.): „Ugovorne strane iz ništavog ugovora o zajmu u smislu odredbe čl. 214. Zakona o obveznim odnosima treba smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva."

15. Slijedom naprijed navedenoga, tuženik podnosi ovaj odgovor na tužbu i predlaže da se tužbeni zahtjev u cijelosti odbije kao neosnovan uz obvezu tužitelja na podmirenje troškova postupka sa zakonskom zateznom kamatom po stopi određenoj člankom 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, koja na taj iznos teče od donošenja presude pa sve do isplate.

16. Za potrebe ovog postupka sud je izvršio uvid i pročitao: Ugovor o kreditu br. 312227 (list 7-15 spisa), potvrdu banke (list 16 spisa), zemljišnoknjižni izvadak (list 29-37 spisa), pravno mišljenje (list 38-52 spisa), sudsku praksu (list 53-78 spisa), Opće uvjete (list 79-82 spisa) te iskaz tužitelja osobno dan na ročištu koje je održano dana 14. listopada 2026. godine (list 93-94 spisa).

17. Imajući u vidu odredbu čl. 8. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25, u daljnjem tekstu ZPP), a temeljem savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan u dijelu, a kako je to navedeno u izreci ove presude.

18. Sud je izvršio uvid u Ugovor o kreditu br. 312227 (dalje: Ugovor) te je utvrdio da su isti dana 13.12.2004. godine sklopili tužitelj kao korisnik kredita te tuženika kao banka. Navedenim Ugovorom se tuženik obvezao staviti na raspolaganje tužitelju iznos od 169.000,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju na devize tuženika. Ugovorena je promjenjiva kamatna stopa od 4,90 %, rok otplate od 20 godina te svrha – refinanciranje drugog kredita i adaptacija stana za stanovanje. U članku 5. predmetnog Ugovora o kreditu ugovorena je za tužitelja obveza plaćanja jednokratne naknade za

odobrenje kredita u visini od 1,75% na iznos odobrenog kredita za refinanciranje te u visini od 3,50% na ostatak dijela odobrenog kredita za adaptaciju stana. (tzv. ulazna naknada).

19. Nadalje sud je izvršio uvid u dopis tuženika upućen tužitelju gdje ga obavještava da je tužitelju naplaćena naknada za obradu kredita dana 10.09.2007. godine u iznosu od 20.723,84 odnosno iznos od 2.750,53 EUR. Time je sud utvrdio kada i u kom iznosu je tuženik temeljem čl. 6.1. Ugovora tuženiku naplatio spornu naknadu. Stranke su na ročištu održanom dana 10. rujna 2026. godine učinile nespornim visinu iznosa čija se isplata zahtijeva te datum kada je taj iznos naplaćen sukladno potvrdi banke od 23.04.2026. godine.

20. U svom usmenom iskazu danom na ročištu koje je održano dana 14. listopada 2026. godine tužitelj Goran Durn je izjavio da je predmetni kredit realizirao kod tuženika, iz nekoliko razloga. Prvo je htio zatvoriti raniji kredit koji sam imao, zatim sam s ostatkom uredio nekoliko nekretnina i to stan i vikendicu pokojih roditelja, te svoj stan u potkrovlju zgrade. On niti jednu od navedenih nekretnina nisam iznajmljivao do 2016. g, već ih je koristio za osobne potrebe, a 2016. godine je počeo iznajmljivati stan od roditelja Udruzi SOS Dječje selo. Nema privatnu firmu ili obrt na sebi. Što se tiče pitanja naknade, može reći da je pročitao ugovor i vidio tu odredbu, no on je to shvatio kao nešto što mora biti u ugovoru. Dakle shvatio je da ako hoću ugovor, mora prihvatit i tu odredbu o naknadi. Njemu službenica u banci nije objasnila koja je svrha te naknade, niti koji će eventualni troškovi tom naknadom biti podmireni. Nema specifičnih znanja iz područja ekonomije i bankarstva te je po struci geolog. Bio sam radi ovjere potpisa kod javnog bilježnika no ne sjeća se da je tamo dobio nekakve instrukcije. Točno je da je imao različite planove oko roditeljskog stana uključujući i da je razmišljao da li će djeca htjeti živjeti u tom stanu, a kasnije ga je odlučio i iznajmiti kao što je već i rekao. Sada je druga firma u tom stanu. On je sam plaćao kredit i to administrativnom zabranom na plaći. Na poseban upit pun tuženika kada je otplatio kredit, odgovara mislim da 2017. godine. Mislim da je saznao o ništetnosti odredbe o naknadi prije nekih 7-8 mjeseci.

21. Iz svega naprijed navedenog sud je utvrdio da je predmetni kredit tužitelj realizirao kod tuženika s namjerom otplate drugog kredita te uređenja svog stana te stana koji je dobio od roditelja. Stoga ovaj sud smatra da navedeni kredit ima sva obilježja potrošačkog kredita. Vezano uz prigovor tuženika da tužitelj nije koristio navedene nekretnine osobno valja istaknuti da nije potrebno da neka osoba bude stalno u jednoj nekretnini da bi se tu osobu smatralo posjednikom te nekretnine. Netko može imati vise nekretnina te iste koristiti na različite načine bez da se to ne smatra upotrebom za osobnu svrhu. Što se tiče pitanje iznajmljivanja jednog stana sud ukazuje na činjenicu da je samo zadnju godinu otplate tužitelj počeo iznajmljivati taj jedan stan dok u vrijeme sklapanija Ugovora i kreditu te sve ostale godine otplate taj stan nije bio iznajmljivan već korišten od tužitelja za njegove osobne potrebe. Iz iskaza tužitelja proizlazi da tuženik nije tužitelja obavijestio o navedenoj naknadi kao niti o svrsi ugovaranja iste i što će tom naknadom biti podmireno. Isto tako je sud utvrdio da je ista naknada bila jednostrano unesena od strane tuženika u Ugovor te da se o njoj nije niti pregovaralo. Ovdje sud posebno naglašava da je teret dokaza o tome da se o navedenoj ugovornoj odredbi vezano uz naknadu pregovarala na strani tuženika sukladno odredbi čl. 96 st. 4 Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07, 125/07, 79/09, 89/09, 75//09, 133/09, 78/12, 56/13 i 41/14, dalje ZZP/07) te da tuženik u tom smislu nije ponudio nikakav dokaz.

22. Vezano uz pitanje ništetnosti ulazne naknade iz čl. 5 Ugovora sud ukazuje da je odredbom čl. 3. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 05.04.1993. godine propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora (st.1) i da se uvijek smatra da se o nekoj

odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ona sastavljena unaprijed pa potrošač nije mogao utjecati na njezin sadržaj, posebno u kontekstu unaprijed formuliranog standardnog ugovora (st. 2). Isti pravni stav zauzeo je i sud EU u presudama donesenih u predmetu C-26/13, a vezano za tumačenje odredbe čl. 4. Direktive 93/13/EEZ te spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 koje se odnose na problematiku naplate naknade za obradu kredita.

23. Slijedom navedenog ovaj sud smatra da su odredbe čl. 5 Ugovora o pravu tuženika na naplatu naknade za obradu kredita također nepoštene odnosno ništetne ugovorne odredbe.

24. Nadalje, ništetnost navedenih ugovornih odredbi proizlazi i iz odredaba čl. 81 i 82 Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/2003) kojima je propisano da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj poglavito ako se radi o odredbi unaprijed standardnog ugovora trgovca. Također i čl. 87. istog Zakona propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništetna.

25. Isto tako sud upozorava da je Odlukom Suda Europske unije, presuda od 3. listopada 2019., Kiss i CIB Bank, C- 620/17, ECLI:EU:C:2019:820, odlučeno:
„1. Čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku - o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti - također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose.
2. Čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku - koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove - načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora.“

26. Nadalje, sud je prilikom odlučivanja imao u vidu i mišljenje koje proizlazi iz odluke VSRH Rev-673/23-2 od 13.02.2024. godine u kojoj je navedeno da sud ocjenu o tome da je odredba potrošačkog ugovora, kojom se ugovara naknada za obradu kredita, uzrokovala suprotno načelu savjesnosti i poštenja znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (test nepoštenosti), u smislu odredbe čl. 81. st. 1. ZZP ne može temeljiti isključivo na tome da se radi o odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i da trgovac (tuženik) nije dokazao stvarne troškove koje je imao prilikom obrade kredita već je sud prilikom provođenja testa nepoštenosti, dužan uzeti u obzir je li odredba jasna i lako razumljiva te lako uočljiva (zahtjev transparentnosti) te druge okolnosti kao što su narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora te ostale ugovorne odredbe, sve u smislu odredbi čl. 81. st. 1. ZZP u svezi odredbi čl. 83. i 85. ZZP.

27. Obzirom da sud smatra da iz provedenih dokaza ne proizlazi da bi stranke pojedinačno pregovarale o odredbi iz čl. 5 predmetnog Ugovora o kreditu te da tuženik tužitelju nije jasno obrazložio svrhu te naknade i koji će troškovi biti njome podmireni, a niti su ti troškovi ičime dokazani, to ovaj sud smatra da je ista nepoštena te da stoga tužitelj ima pravo na isplatu iznosa u visini naplaćene naknade uvećane za kamatu od dana kada je ista naplaćena temeljem odredbi čl. 1111 i 1115 ZOO-a. Stoga je i u tom dijelu prihvatio tužbeni zahtjev tužitelja i u tom dijelu te je tužitelju dosudio iznos od 2.750,53 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom od 10. rujna 2007. godine pa do isplate.

28. Nadalje, sud je prilikom odlučivanja o prigovoru zastare imao u vidu i pravni stav Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske sa sjednice Odjela od 30. siječnja 2020. godine koji glasi: "Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora."

29. Obzirom da se o ovom pitanju ništetnosti koji se odnosi na ulaznu naknadu (naknadu za obradu kredita) te naknadu za osiguranje nije odlučivalo u kolektivnom postupku, to se presude iz tih postupaka ne odnose na ovo pravno i činjenično pitanje što znači da se početak zatare treba cijeniti sukladno citiranoj zakonskoj odredbi te sukladno naprijed iznesenom pravnom stavu VSRH. Dakle, u ovom slučaju zastara počinje teći tek od presuđenja pa stoga tužbeni zahtjev tužitelja nije u zastari.

30. Odluka o kamatnoj stopi temelji se na odredbi čl. 277 ZOO-a, Zakonu o visini stope zatezne kamate (NN br. 53/91), te Uredbama o visini stope zatezne kamate (NN br. 95/93, 8/94, 19/94, 22/94, 50/94, 36/96, 76/96, 72/02 i 153/04) i to za razdoblje do 31.12.2007. godine, od 01.01.2008. do 31.07.2015. godine temeljem odredbe čl. 29 st. 2 ZOO-a, od 01.08.2015. godine pa do 31.12.2022. godine temeljem odredbe čl. 29 st. 2 i 8 ZOO NN 35/05, od 01.01.2023. godine pa do 29.12.2023. godine temeljem odredbe čl. 29 st. 2 ZOO-a (NN 114/22 i NN 156/22), a od 30.12.2023. godine temeljem odredbe čl. 29 st. 2 ZOO-a (NN 114/22 i NN 155/23).

31. Odluka o parničnom trošku stranaka u postupku temelji se na odredbi čl. 154 i 155 ZPP-a, te se trošak sastoji od troška zastupanja stranaka putem odvjetnika uzimajući u obzir vrijednost predmeta spora u vrijeme poduzimanja pojedinih parničnih radnji te uspjeh u sporu u vrijeme zaključenja glavne rasprave te imajući pri tom u vidu odredbe Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN 138/23 i dr.). Vrijednost predmeta spora iskazana po tužitelju je prihvaćena obzirom da sud smatra da je VPS realno određen.

32. Sud je tužitelju priznao trošak sastava tužbe od 27.05.2026. godine sa 200,00 EUR (tbr. 7/1), trošak sastava podneska od 28.087.2026. godine sa 200,00 EUR (tbr. 8/1) te trošak pristupa na ročišta 10.09.2026. i 14.10.2026. godine sa 200,00 EUR za svako ročište (tbr. 9/1) odnosno sukladno 800,00 EUR. Tom iznosu valja pribrojiti i pripadajući PDV u iznosu od 200,00 EUR, trošak sudske pristojbe na tužbu od 36.98 EUR te na presudu od 180,00 EUR pa sveukupni trošak tužitelja iznosi 1.216,98 EUR. Navedeni trošak je dosuđen tužitelj na teret tuženika sukladno uspjehu u sporu.

33. Tužitelju je na njegov zahtjev dosuđena i kamata na trošak parničnog postupka te je o njenom tijeku i visini odlučeno primjenom odredbe čl. 30 stav 2 Ovršnog zakona i čl. 29 stav 2 i 8 ZOO-a 35/05, te su iste dosuđene tužitelju od 29. listopada 2026. godine pa do isplate.

34. Slijedom svega naprijed navedenog, odlučeno je kao u izreci ove presude.

U Zagrebu, dana 29. listopada 2026. godine.

Sudac:
Hrvoje Vučić

Uputa o pravnom lijeku:
Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana primitka ovjerenog prijepisa. Žalba se predaje ovom sudu pismeno u tri istovjetna primjerka, a o njoj odlučuje Županijski sud.

DNA:
1. Tužitelju po pun.
2. Tuženiku po pun.

Broj zapisa: **9-3088f-62246**

Kontrolni broj: **0e455-06fae-b16f4**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.